

Arrest

nr. 239 534 van 10 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Michael DE ROECK
Reyerslaan 155
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terughrijving van 5 augustus 2020 en van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. KOLINSKY, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en Mr. T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2020 wordt de verzoekende partij de beslissing tot terugnrijving (bijlage 11) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 05.08.2020 om 14:08 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, (..)

de heer:

naam T. (..) voornaam K. (..)

geboren op 14.04.1978 te Gujrat geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Pakistan wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer LZ4138711

afgegeven te Pakistan op : 09.02.2016

afkomstig uit Doha met vlucht QR193 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(..)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene reist met een paspoort van Pakistan en een verblijfskaart type B (n° 247000901) van België. Deze verblijfskaart staat echter geseind en dient ingetrokken te worden sinds 24.06.2020. Bijgevolg is deze verblijfskaart niet meer geldig en is dit document is noch grensoverschrijdend noch visumvervangend.

Betrokkene is niet in het bezit van een visum.

Betrokkene beschikt zodoende niet over een geldig Schengenvisum voor binnenkomst op het Schengengrondgebied.

(..)”

Op 5 augustus 2020 wordt de verzoekende partij tevens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats gegeven. Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op terugnrijving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is wat betreft de tweede bestreden beslissing.

De vordering is enkel ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing), zijnde de beslissing tot terugnrijving van 5 augustus 2020.

2.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar terugnrijving. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“schending van de artikels 2,3 en 5 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsplicht en schending van de rechten van verdediging

De getroffen beslissing luidt als volgt:

"Betrokkene reist met een paspoort van PAKISTAN en een verblijfskaart type B (n° 247000901) van België. Deze verblijfskaart staat echter geseind en dient ingetrokken te worden sinds 24/06/2020. Bijgevolg is deze verblijfskaart niet meer geldig en is dit document is noch grensoverschrijdend noch visumvervangend. Betrokkene is niet in het bezit van een visum. Betrokkene beschikt zodoende niet over een geldig Schengenvisum voor binnenkomst op het Schengengrondgebied."

Tegenpartij motiveert de beslissing door te verwijzen naar een loutere algemene formule zonder enig detail: "Deze verblijfskaart staat echter geseind en dient ingetrokken te worden sinds 24/06/2020."

Men kan niet uitmaken in de aangevochten beslissing waarom de verblijfskaart geseind staat sinds 24/06/2020 en waarom deze kaart ingetrokken moet worden;

Welke is de reden van deze seining en waarom moet ze ingetrokken worden?

Wie heeft deze beslissing van seining genomen? Alvast niet tegenpartij want zij kan ook niet op deze vraag antwoorden;

Het is ernaar raden;

De raadsman van verzoeker heeft telefonisch contact opgenomen met tegenpartij op 07/08/2020 die op deze pertinente vragen niet kan antwoorden;

Het enig antwoord dat hij gekregen heeft is dat hij zich tot de RVV moet wenden als hij niet akkoord gaat met de getroffen beslissing!

Geoordeeld door de CCE op datum van 13/11/2015 (arrest 156.439) dat:

« Dans le cadre de contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil de se substituer à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : CE, 06/07/2005, N° 147.344) ; Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations de motivation des actes administratifs qui lui incombent. Ainsi, l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ce motif. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Cette obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par les parties requérantes, mais n'implique que l'obligation d'informer celles-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite, aux arguments essentiels des parties requérantes.

En l'espèce, le Conseil observe que, dans sa demande d'autorisation de séjour, visée au point 1.1., le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2003 et y s'est intégré, et a produit plusieurs documents en vue d'en attester.

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre au requérant d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explication des motifs où le motif susmentionné semble résulter d'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, sans aucune appréciation de la situation du requérant, invoquée dans sa demande. Dans cette perspective, les griefs énoncés par la partie requérante, tels que rappelés au mont 2.1. sont justifiés.

Il résulte de ce qui précède, que la première branche du moyen, ainsi circonscrite, est fondée et suffit à justifier l'annulation du premier acte attaqué. Il n'y a pas lieu d'examiner les autres aspects de la première branche...

L'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre du requérant, constituant l'accessoire du premier acte attaqué, qui lui a été notifié à la même date, il s'impose de l'annuler également. » ;

Verzoeker kan zich niet verdedigen niet-wetende waarom zijn kaart geseind stond en waarom deze ingetrokken moet worden!!

De rechten van verdediging zijn totaal geschonden;"

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 3, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt feitelijk gemotiveerd dat *“Betrokkene reist met een paspoort van Pakistan en een verblijfskaart type B (n° 247000901) van België. Deze verblijfskaart staat echter geseind en dient ingetrokken te worden sinds 24.06.2020. Bijgevolg is deze verblijfskaart niet meer geldig en is dit document is noch grensoverschrijdend noch visumvervangend.*

Betrokkene is niet in het bezit van een visum.

Betrokkene beschikt zodoende niet over een geldig Schengenvisum voor binnenkomst op het Schengengrondgebied.”

2.7. Verzoekende partij betoogt dat aan de hand hiervan niet blijkt waarom haar verblijfskaart geseind staat en ze moest ingetrokken worden.

2.8. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat verzoekende partij inzage had kunnen nemen in het administratief dossier en verwijst naar het door de met grenscontrole belaste overheid gevoerde onderzoek, de synthesesnota van 6 juli 2020 en het politieverlag.

2.9. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een emailcommunicatie bevindt waarbij de dienst vreemdelingenzaken in juni 2020 op de hoogte wordt gesteld door een niet nader bepaalde derde van het feit dat verzoekende partij zich op dat ogenblik in Pakistan bevindt en verdacht wordt van moordpoging. Er wordt gesteld dat verzoekende partij tracht Pakistan te ontvluchten en terug naar België te keren.

Uit de verdere emailcorrespondentie blijkt dat de dienst vreemdelingenzaken stelt dat verzoekende partij actueel in bezit is van een B-kaart geldig tot 31 december 2020 en dat het onbegrijpelijk is dat verzoekende partij om een terugkeervisum verzocht heeft bij de Belgische ambassade gelet op haar geldige verblijfskaart en de ambassade ook niet meedeelt dat er een aanvraag werd ingediend noch dat verzoekende partij niet meer in bezit zou zijn van haar verblijfskaart.

Op de vraag van dienst vreemdelingenzaken aan de grenspolitie om de verblijfskaart te seinen antwoordt de grenspolitie op 24 juni 2020 dat het reisdocument niet kan geseind worden op basis van voorliggende situatie. Daarop repliceert de dienst vreemdelingenzaken diezelfde dag: *“Hij kan momenteel zelfs niet meer reizen met dat document, gezien zijn recht op terugkeer is vervallen, ook al is document nog geldig. Deze procedure zou hij kunnen omzeilen door via een andere schengenstazt te reizen. Hij dient dan een terugkeervisum aan te vragen, dus er wordt hem geen enkel recht ontnomen”.*

De dienst vreemdelingenzaken richt op 24 juni 2020 de vraag tot seining van de B-kaart omdat verzoekende partij niet langer geniet van het recht op terugkeer.

Verder blijkt uit een print-out van 5 augustus 2020 uit Portal NLC: *“De elektronische verblijfskaart dient in beslag genomen te worden volgens het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Aangezien T.K. (..), geboren te Gujrat/ Pakistan op 14/04/1978 en wonende te 5000 Namen, (..), niet langer geniet van het recht op terugkeer naar België, is de elektronische verblijfskaart niet meer rechtsgeldig. Het proces-verbaal is opvraagbaar bij DAC/Luchtvaartpolitie-Brussel Nationaal op het telefoonnummer (..)*

(..)

Reden: Voorwerp zoal bepaald in art. 38(2) van het SIS II-Besluit – (Reisdocumenten, paspoorten, identiteitskaart, visa sticker, verblijfsvergunning) dat ongeldig is gemaakt door de uitgevende autoriteit – art 38(1) van SIS II-Besluit

Te nemen maatregel: Reisdocument ongeldig gemaakt door de uitgevende overheid met inachtneming van de nationale wetgeving: het document in beslag nemen, de identiteit vaststellen van de persoon die in het bezit is van het document, contact opnemen met het nationale SIRENE-bureau (..)

Vervaldatum: 22-06-2030

(..)

Land van seining: België”

2.10. Hoewel de verwerende partij wel kan gevolgd worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de seining en intrekking van de verblijfskaart is ingegeven door het feit dat verzoekende partij haar recht op terugkeer is verloren, kan evenwel nergens uit opgemaakt worden waarom verzoekende partij haar recht op terugkeer heeft verloren. Er wordt gewoonweg door de dienst vreemdelingenzaken op een bepaald moment geponeerd dat verzoekende partij haar recht op terugkeer heeft verloren, maar op basis waarvan de verwerende partij tot deze vaststelling komt is geheel onduidelijk.

2.11. Artikel 19 van de vreemdelingenwet bepaalt nochtans uitdrukkelijk dat een vreemdeling die in bezit is van een geldige verblijfsvergunning en het land verlaat in beginsel het recht op terugkeer gedurende een jaar behoudt. Uit het administratief dossier blijkt op het eerste gezicht niet dat verzoekende partij langer dan een jaar afwezig is geweest uit het Rijk. Zij heeft immers nog op 5 februari 2020 een aanvraag tot vestiging ingediend te Namen. Verder blijkt uit het administratief dossier op het eerste gezicht ook niet dat verzoekende partij op een gegeven moment van ambtswege werd afgevoerd uit het rijksregister (zie print-out RN van 6 juli 2020 waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds 25 januari 2011 steeds in bezit is geweest van een B-kaart die thans geldig is tot 21 december 2020 en verzoekende partij nooit werd afgevoerd van ambtswege).

2.12. Het is de Raad op het eerste gezicht dan ook een volkomen raadsel waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat verzoekende partij haar recht op terugkeer heeft verloren en zodoende haar verblijfsvergunning geseind werd en ingetrokken werd. Ook ter terechtzitting hiernaar gevraagd moet de advocaat van de verwerende partij het antwoord schuldig blijven.

De verwerende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verzoekende partij door inzage in het administratief dossier kennis had kunnen krijgen van de redenen waarom haar verblijfsvergunning geseind en ingetrokken werd nu uit het administratief dossier op het eerste gezicht geenszins blijkt op grond waarvan de verwerende partij tot de bevinding komt dat verzoekende partij haar recht op terugkeer heeft verloren. Nu niet blijkt op welke elementen de verwerende partij zich precies baseert om te oordelen dat verzoekende partij haar recht op terugkeer heeft verloren, blijkt ook op het eerste gezicht niet dat verwerende partij zorgvuldig te werk is gegaan bij het treffen van de bestreden beslissing.

2.13. Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is derhalve voldaan.

2.14. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoekende partij voert aan dat zij reeds meer dan tien jaar in België verblijft en hier werkt. Zo de bestreden beslissing ten uitvoer wordt gebracht zal dit een zware klap zijn voor haar privé- en professioneel leven. Dit is een inmenging in haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er kan op het eerste gezicht aangenomen worden dat verzoekende partij, gelet op haar jarenlange legaal verblijf, een privéleven heeft op het Belgische grondgebied. Zij maakt met haar uiteenzetting aannemelijk dat zij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt wat betreft haar privéleven op het Belgische grondgebied.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden zodat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende teruggrijping van 5 augustus 2020 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

S. DE MUYLDER